

SUPREME COURT

ਮਹਾਸਭਾਸੂਧੀ ਰੰਜਨ ਦਾਸ,

ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਸੁਧਾਂਸ਼ੂ ਕੁਮਾਰ ਦਾਸ, ਪੀ.ਬੀ.ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਕੇ.ਐਨ.

ਵਾਂਚੂ ਅਤੇ ਐਮ.ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਡੀ ਐਸ ਗਰੇਵਾਲ; -ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘ; -ਦਖਲਕਾਰ।1958 ਦੀ

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 426.ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਐਕਟ (1951 ਦਾ

LXI) ਅਤੇ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ,

1955-ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)-ਆਰਟੀਕਲ 312(1)

ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਅੰਧ 12

ਅਤੇ 392-ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ) 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਦਾ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ II- ਧਾਰਾ 312-ਸੰਸਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਕੀ ਹੋਰਅਧਿਕਾਰਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਸਕਦੀ ਹੈ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ 5- ਸਰਕਾਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 392 ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਨੁਕੂਲਨ modification.addition ਜਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀਜਾਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਐਕਟ (ਐਲਐਕਸਆਈ ਆਫ 1951) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾਤਾਂ ਅਸਥਾਈ ਸੰਸਦ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ। ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਬਹੁਮਤਨਾਲ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1955 ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 312 ਦੇਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ) ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ II ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ, ਅਨੁਛੇਦ 312 ਵਿੱਚਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਕੋਈਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਛੇਦ 312 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟਪਾਸ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸਦੇਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਥਾਈਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 1955 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਟਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਕਟ ਅਤੇ ਉਸ ਰੂਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 312 ਉਭਰਿਆ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ) ਆਰਡਰਨੰਬਰ II 1952 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾਨਿਯਮ:11 ਦਸੰਬਰ 1958

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਕੁਝ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸੀ ਕਿਸਮੁੱਚੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚ "ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਦੇ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਕਈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਦਲਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਧਾਰਾ 312 ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 312 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸਰਵ-ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗੀ। ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦਾ ਉਹ ਨਿਯਮ 5, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 4(1) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ (ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ) ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦੇ 1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ: 732 ਵਿੱਚ ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ. ਸ੍ਰੀ ਐਨ ਸੀ ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਮੈਸਰਜ਼ ਆਈ. ਐਮ. ਲਾਲ ਅਤੇ ਬੀ. ਪੀ. ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ)।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟਜਨਰਲ ਸ੍ਰੀ ਐਸ. ਐਮ. ਸੀਕਰੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੰਨੂ (ਸ੍ਰੀਡੀ. ਗੁਪਤਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ)। ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ: ਮਿਸਟਰ ਬੀ. ਸੇਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਸ੍ਰੀਟੀ. ਐਮ. ਸੇਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ; ਉਸਦੇ ਨਾਲ)। ਨਿਰਣਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਵਾਂਗੂ, ਜੇ.-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਐਕਟ, (1951 ਦੇ ਐਲਐਕਸਆਈ) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਪਰ ਅਗਸਤ 1957 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ, 1958 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ। ਅਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 5, (ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕੇ. ਐਲ. ਬੁਧੀਰਾਜਾ, ਆਈ. ਏ. ਐਸ. ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ, 1958 ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 30 ਜੁਲਾਈ 1958 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਵਾਂਗੂ, ਜੇ.

ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਛੇਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਹਨ।ਅਪੀਲ:- (1) 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ) ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ II ਦੁਆਰਾ ਆਰਟੀਕਲ 392 ਵਾਂਗੂ, ਜੇ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 312 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਨੁਛੇਦ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ; ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦਯੂਨੀਅਨ ਆਫ (2) 1951 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਸਥਾਈ ਸੰਸਦ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਸ਼ਰਤ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; (3) ਜਦੋਂ 1955 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਮਾਤ੍ਰੇਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ) ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ II ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 312 1955 ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮੂਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; (4) ਆਰਟੀਕਲ 312 ਨੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਉਸਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਇਸਕਾਰਜ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ , ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਵੈਧ ਸੀ; (5) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਫ਼ਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ

ਡੀ ਐਸ ਗਰੇਵਾਲ 2. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਦੁਬਾਰਾ. 1, 2 ਅਤੇ 3। ਇਹ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਛੇਦ 392 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਅਜਿਹੇ ਅਵਧੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਕਿਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਰੂਪਾਂਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੋਧ, ਜੋੜ ਜਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝੇ; ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਭਾਗ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ II ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਧਾਰਾ 379 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਜਦ ਤੱਕ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਦਨਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਸਥਾਭਾਰਤ ਦੇ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਦਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ-ਪੱਖੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ) ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ-2 ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੋਰ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਆਰਟੀਕਲ ਡੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ 312 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂਪਾਂਤਰ ਵੀਕੀਤਾ:- v. ਰਾਜ ਦੀ "ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ, ਛੱਡ ਦਿਓ" ਜੇਕਰ ਰਾਜਾਂ ਦੀਕੌਸਲ ਨੇ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਦੋ ਤਿਹਾਈਤੋਂਘੱਟ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ ਅਤੇਵੋਟਿੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤਹੈ।"ਇੰਡੀਆਵਾਂਚੂ, ਜੇ.ਇਹ ਹੁਕਮ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀਰਹਿਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਦਨਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੇਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।ਹਟਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 312 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-" (1) ਭਾਗ XI ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝੀਆਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂਦੇ ਅਧੀਨ, ਨਿਯਮਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਭਰਤੀ, ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ।(2) ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲੇਖ ਅਧੀਨ ਸੰਸਦਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੋਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਨੁਕੂਲਤਾਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਅ ਨੁਕੂਲਤਾ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ; ਜੇਕਰ ਆਰਟੀਕਲ 312 ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ

ਡੀ.ਐਸ.ਗਰੇਵਾਲ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ; "ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ "ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮਤੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਦਾ ਇੱਕ ਮਤਾ ਭਰਤੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਲਾਇੰਸ ਸੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (1) ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਨੁਛੇਦ 368 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਕੂਲਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਉਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਅਡੈਪਟੇਸ਼ਨ ਅਛੂਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਹੁਮਤ ਦੀ ਲੋੜ" ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਮਤੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਅਛੂਤ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੰਕਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)

(1) ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 368 ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਹੁਮਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਅਛੂਤ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਮਾੜੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 392 ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਕੂਲਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਧ, ਜੋੜ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਾਂਚੂ ਵਿਚ ਜੇ.

(1) [1952] ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 89

ਆਰਟੀਕਲ 368 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਖਰਚਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਨ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲਤਾਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਨੁਕੂਲਨ ਸੋਧ, ਜੋੜ ਜਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡੀ ਐਸ ਗਰੇਵਾਲ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 312 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਬਦੀਲੀ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਦੋ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਥਾਈ ਸੰਸਦ 1951 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ, ਧਾਰਾ 312 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ, ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਹੁਮਤ ਵਾਲਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਆਰਟੀਕਲ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਕੋਲ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਡੀ.ਐਸ.ਗਰੇਵਾਲ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ 1955 ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ) ਆਰਡਰ ਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਨੰ. II ਆਰਟੀਕਲ 312 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਨੁਛੇਦ 312 ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਆਰਟੀਕਲ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 312 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 1955 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚ ਹਟਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ) ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਐਕਟ ਅਤੇ ਉਸ ਰੂਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 312 ਉਭਰਿਆ ਸੀ। II 1952 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਦੁਬਾਰਾ. 4.

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 312 ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਕੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ। ਹੁਣ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਕਾਨੂੰਨ. ਇਹ ਰੀ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ, 1912 (1) ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਡੀਐਸ ਗਰੇਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ-ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਰਸੀ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਰਾਜ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ. ਚੇਅਰਮੈਨ, ਪਟਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ- ਦੀ ਯੂਨੀਅਨਆਫ ਕਮੇਟੀ, ਪਟਨਾ (2), ਅਤੇ ਵਫ਼ਦ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਣ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਸਬੰਧਤ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅਖਿਲ ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 14 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਭਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਲ-ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਖੁਦ ਤਿਆਰ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਾਂਗੂ, ਜੇ. (1) [1951] ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 747 (2) [1955] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 290

ਡੀ.ਐਸ.ਗਰੇਵਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਇੱਕਹੋਰ ਗੱਲਧਾਰਾ 245 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂਦੀ ਯੂਨੀਅਨ "ਸੰਸਦ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ"। ਇਹ ਇੰਡੀਆ ਵਾਂਗੂ, ਜੇ.ਨੇ ਕਿਹਾਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜੋਆਯਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ। ਅਨੁਛੇਦ 138 (1) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, (ਅਰਥ- ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ); ਆਰਟੀਕਲ 138(2), (ਅਰਥਾਤ, ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ); ਅਨੁਛੇਦ 139, (ਅਰਥਾਤ, ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ); ਅਤੇ ਧਾਰਾ 148(3), (ਅਰਥਾਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਦਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ)। ਇਹਨਾਂਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਆਰਟੀਕਲ 173(ਸੀ), ਅਰਥਾਤ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਇਸਦੇ ਅਧੀਨ), ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 293 (2), (ਅਰਥਾਤ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਧੀਨ) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।) ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਜਾਂ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦਾਂਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਕਿੰਨੀਦੂਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ. ਇਸ ਲਈ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 312 ਦੀ ਜਾਂਚਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀਕਿ ਇੱਕ ਅਖਿਲ ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਫ਼ਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। , ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਭਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਬਦਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ

ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਨੇਕ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਨਿਯਮ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸੋਧ ਜੋ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 312 ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। -ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 312 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਰਟੀਕਲ 312 ਨੂੰ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਬਾਰਾ. 5. ਡੀ. ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ ਵੀ. ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਸੰਭਵ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਚਾਰ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਐਕਟ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਛੋਟੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਭਾਗ "ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸ" ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਭਾਗ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਡੀ. ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ 2 ਮਈ)। ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਇਸ ਐਕਟ ਦੇਸ਼ਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾ ਲਈ ਲਾਗੂ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ ਭਾਰਤ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਜਾਂ ਮਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ, 1912 (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਪੀ. 982:- "ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਜਾਂ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ: ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਾਂਜਿੰਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਕੀ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੀਤੀ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਮਾਨਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ।" ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਂਜੂ, ਜੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ।

ਆਚਰਣ ਦਾ ਬੰਧਨ ਨਿਯਮ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਡੀ.ਐੱਸ., ਗਰੇਵਾਲ ਨੂੰ ਐਕਟ ਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਵਿਧਾਨਕਨੀਤੀ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ। v. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂਸਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਦੋ ਅਖਿਲ ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰ ਲਾਈਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਭਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੋਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ, ਬਦਲਣ, ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਯਮ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਨੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨੀਤੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਆਰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ, ਬਦਲਣ, ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਨਿਯਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਸਾਂਝੀਆਂ ਸਰਵ-ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਡੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇਚਾਹੀਦੇਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਵਾਂਚੂ,ਜੇ. ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਸਦ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ।ਉਹ ਸੈਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਡੈਲੀਗੇਟ 'ਤੇ ਸਖਤ ਚੌਕਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਨਾਲਧਾਰਾ 4 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 (1) ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫ਼ਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫ਼ਦ ਦੇਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।ਦੁਬਾਰਾ 6.ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦਾਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 3 ਜੁਰਮਾਨੇਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਹਨ। ਨਿਯਮ 4 ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ,ਜੋ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਜੁਰਮਾਨੇ,ਅਰਥਾਤ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ, ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾਹੈ, ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ ਚਾਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਨਿਯਮ 5 ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਗੰਭੀਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਜ਼ਾ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਡੀ. ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਕੇ ਵੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਚ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਜੋ- ਵਾਂਚੂ, ਜੇ. ਨੂੰ ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਨਿਯਮ 5 ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ: ਨਿਯਮ 4 (2) ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਾਂਚ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਜਾਂ ਭੁੱਲ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਨਿਯਮ 2 (ਬੀ) "ਸਰਕਾਰ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ - ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ 5 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਰਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਯਮ 5 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 5 (1) ਤੋਂ 5 (8) ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਲਈ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਸਰਕਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਗਰੇਵਾਲ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨਿਯਮ 5 (9) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਡੀ.ਐਸ.ਗਰੇਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਜੋ ਥੇਡ ਮਦਰ ਪੈਨਲਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਹਟਾਉਣਾ, ਲਾਜ਼ਮੀ-ਇੰਡੀਆ ਵਾਂਗੂ, ਜੇ. ਸੋਰੀ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ, ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਪ੍ਰ ਸਤਾਵਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮਵਿਚ 'ਸਰਕਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਦੰਡ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਥਾਰਟੀ' ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਜ਼ਾ ਨਿਯਮ 4(1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਆਰਜ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੱਤਤ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਂਚ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨਿਯਮ 5 ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 4(1) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਮਹਾਸਭਾਸੂਧੀ ਰੰਜਨ ਦਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਸਾਧਾਂਸੂ ਕੁਮਾਰ ਦਾਸ, ਪੀ.ਬੀ. ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਂਚੂ ਅਤੇ ਐਮ.ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ, ਜੇ.ਜੇ.ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਮਲਹੋਤਰਾ, -ਅਪੀਲ ਕਰਤਾਬਨਾਮਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ; -ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 188. ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) ਆਰਟੀਕਲ 311(2) -ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਵੱਡੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹਰੇਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਦਸੰਬਰ, 12 ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ) ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ 3 ਦਸੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ, 9 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਉਪਜੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 25-ਡੀ ਆਫ 1956 ਵਿੱਚ।, 1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 8-ਡੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ) ਦੇ 1956 ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ. ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ. ਆਰ. ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬੀ. ਸੇਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ. ਐਮ. ਸੇਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ)। 1958

ਐਸ.ਕੇ.ਦਾਸ,ਜੇ.ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ: -ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ: -ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਕੋ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ। ਨਿਰਣਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1924 ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 1947 ਵਿੱਚ, ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਧੀਨ, ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਸਰਹੱਦੀ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ, ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਸਕਾਊਟਸ ਦੀ ਫਰੰਟੀਅਰ ਕੋਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਟ੍ਰੋਲ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਵਾ, ਕਲਾਸ II ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ। ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਣਜ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦਸੰਬਰ, 1949 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। , ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਕੰਮ ਦੇ ਕੁਝ ਬਕਾਏ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਗਸਤ, 1951 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਡਿਪਟੀ ਚੀਫ਼ ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਇੰਪੋਰਟਸ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ, 1952 ਤੱਕ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗ ਗਈ। 24, 1953 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਵਣਜ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੇ ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ

ਕੁਝ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਉਸਨੇ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ- ਮਲਹੋਤਰਾ ਵੀ. ਟੋਰੀ 6 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਲਈ; 1953. ਉਸ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ:- ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ.

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਵਿੱਚ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ 1 ਮਈ, 1953 ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।"

14 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਵਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਸਕੱਤਰ, ਫਰੰਟੀਅਰ ਕੋਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 15 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 1 ਮਈ, 1953 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਅਰਜ਼ੀ ਛੱਡੋ:
"ਛੁੱਟੀ 15 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ।"

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੂੰ 10 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਲਹੋਤਰਾ ਬਨਾਮ ਮਲਹੋਤਰਾ ਨੂੰ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਮੰਤਰਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. ਤੋਂ 16 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੱਕ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953. ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 25 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲਬਰਟ ਡੇਵਿਡ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਦੇਸ਼ ਉਹ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲਬਰਟ ਡੇਵਿਡ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। 16 ਜੂਨ, 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 11. ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੇ ਜਨਤਕ ਫਰਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ 11 ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਏ.ਪੀ. ਮਾਥੁਰ, ਆਯਾਤ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁੱਖ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਏ.ਪੀ. ਮਾਥੁਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਨਕੁਆਇਰਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ 12 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿੱਜੀ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੀ. ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ. 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ: "ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟਸੌਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਨੱਥੀ ਹੈ। ਐਸ. ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. 2. ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਖਾਸਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜ਼ਰਮਾਨਾ, ਜਿਵੇਂ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਮੁੜ-ਮੋਵਲ ਜਾਂ ਕਟੌਤੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ, ਜੇਕਰਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ 14 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਐਸ. ਡੀ. ਐਸ ਭੂਤ ਲਿੰਗਮ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ।" ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਮਲਹੋਤਰਾ ਬਨਾਮ. ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੇ ਫਿਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਮਲਹੋਤਰਾ 1, 1954 ਨੂੰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ.ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਚਾਰਜ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾਰੁਖ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ (ਏ) ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 (2) ਅਤੇ (ਬੀ) ਕਿ ਉਸਨੇ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲਬਰਟ ਡੇਵਿਡ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਸੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿੱਜੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੋਨੋਂ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿੱਜੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਨੁਕਤਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੀ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਐਨ.ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ

14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੇ ਧਾਰਾ 311(2) ਮਲਹੋਤਰਾ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਐਸ.ਡੀ. ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਤਿੰਨੋਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਅਸਲ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੰਘ ਦੀ ਸਹੀ ਸਜ਼ਾਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 311 (2) ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ: ਇਸ ਲਈ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼, ਇੱਕ ਵੈਧ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਸਕੇ ਦਾਸ, ਜੇ.ਖੇਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (1) ਦੇਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਅਸਲ ਘੇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਵਾਜਬ ਮੌਕੇ ਵਿੱਚ (ਏ) ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ, (ਬੀ) ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ (ਸੀ) ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਮੌਕੇ (a) ਅਤੇ (b) ਸਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੁਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਐਨ ਸੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਦੋ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮੌਕੇ (ਸੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ. 300

ਜੇ. ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਲਈ ਵੀਇਹੀ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਚੈਟਰਜੀ "ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ" ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ, ਉਸਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਭਾਰਤ ਲਈ ਹਾਈਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਹਾਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ (1); ਜੋ ਕਿਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ: - ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ" (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 240 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸਨ) "ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਚੈਟਰਜੀ ਉਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ "ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ" ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਅਤੇ ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। (1) (1948) ਐਲ.ਆਰ: 75 ਆਈ.ਏ. 225, 242 ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ. 300 [ਫਲਾਈਟ। ਐਕਸ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਫੌਰਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲਾਗੂਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਨੋਟਿਸਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਲਹੋਤਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਸੰਯੁਕਤ ਨੋਟਿਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨੇ ਧਾਰਾ 240 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਦਿੱਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਆਈ. ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 2) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਘਟਾ ਕੇਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਉਂਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਿਆਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:- ਐਸ. ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. 1 "ਆਈ. ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨੇੜਿਓਂ ਅਧਿਐਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਈ. ਐਮ. ਲਾਲ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੌਕਾ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। (1) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1958 S.C. 300 (2) (1948) L.R., 75 I, A. 225, 242 ਹੈ

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਮਲਹੋਤਰਾ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਐਸ ਕੇ ਇਸ. ਜੇ. ਇਸ ਲਈ ਆਈ. ਐਮ. ਲੱਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਅਤੇ ਖੇਮ ਚੰਦ ਦੇਕੇਸ (2) ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵਿੱਚ "ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ" ਜਾਂ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਜ਼ਾ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰਉਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈਉਸ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਕੀਤਾ ਸੀ। "ਆਉ ਅਸੀਂ ਥੋੜੀ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 311(2) ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣਵਾਲੀ "ਸਹੀ" ਜਾਂ "ਅਸਲ" ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 311(2) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ; ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ (1) (1948) ਆਈ. ਆਰ. 75 1.A. 225, 242 (2) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1958 ਐਸ. ਸੀ. 300

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤਿ ਅੰਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਪਰ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਲਹੋਤਰਾ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ². ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ। k. ਜੇਕਰ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੀ ਸਜ਼ਾਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ "ਸਹੀ" ਜਾਂ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼" ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੀਜਾਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸ਼ਾਸਨ। - ment ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਸਕੇ ਦਾਸ, ਜੇ. ਫਿਰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿਚ ਬਾਕੀ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੀ ਦੱਸੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਅਰਥਾਤ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਕਟੌਤੀ, ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ"। ਇਸ ਲਈ,

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇਸ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਲਹੋਤਰਾ ਬਨਾਮ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੈਰਿਟਿਡ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਐਸ. ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. ਵਿਚ ਦਰਜ ਤਿੰਨ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਕ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਉਸ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਯੋਗ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ. ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਰਹੀ ਹਰੇਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਾ। ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ: ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਮ ਆਰ. ਗੁਪਤਾ (1), ਦਯਾਸਿਧੀ ਰਥ ਬਨਾਮ ਬੀ. ਐਸ. ਮੋਹੰਤੀ (2) ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਏ. ਐਨ. ਪੁਰੀ, (3), ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਬਿਸਵਾਸ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਸਿਨਹਾ, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ:- "ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਲੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" (1) (1953) 58 C:W,N. 128 ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1955 ਉਤੀਸਾ 33 (3) ਏ: ਆਈ ਆਰ, 1954 ਕੈਲ, 335

ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫੈਸਲਾ- ਮਲਹੋਤਰਾਸਾਇਨਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. ਦਯਾਨਿਧੀਰਥ ਦੇ ਕੇਸ (1), ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਰਜ਼ੀਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਘੱਟ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਨਕੁਆਇਰਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਕੱਤਰਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ; ਇਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਦਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਸੀ. ਨੋਟਿਸ (2) ਏ: ਆਈ, ਆਰ, 1954 ਕੈਲ, 335: (1) A: I. R. 1955 ਉਤੀਸਾ 33

ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫੈਸਲਾ- ਮਲਹੋਤਰਾ ਸਾਇਨਿਓਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਐਸ.ਕੇ. ਦਾਸ, ਜੇ. ਦਯਾਨਿਧੀਰਥ ਦੇ ਕੇਸ (1), ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਘੱਟ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਨਕੁਆਇਰਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ; ਇਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਦਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਸੀ. ਨੋਟਿਸ (2) ਏ: ਆਈ, ਆਰ, 1954 ਕੈਲ, 335: (1) A: I. R. 1955 ਉੜੀਸਾ

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਲਹੋਤਰਾਦੀਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਵੱਲੋਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਆਦਿ, ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਐਸ ਕੇ ਦਾਸ... ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਧਿਆਨਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 49 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨੇਦੀਆਂ ਸੱਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਦੂਜੇ ਸ਼ੇਅਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ, ਮਿਤੀ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੁਦਾਕਾਰ ਵਾਈ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1954 ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੰਦਰਭ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਨਿਯਮ, ਨਿਯਮ 13 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ।

ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲ. ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ- ਹੁਕਮਚੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਮਲਹੋਤਰਾ ਜਮਾਤ 2 ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੀ ਕਿ ਗਲਤ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹੱਤਵ ਸੀ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 11 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿੱਜੀ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਐਸਕੇ ਦਾਸ, ਜੇ. ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ. ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਏ. ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਰਾਜ ਕਿਸ਼ਨ ਜੈਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਨਾਮ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਆਦਿ।, -ਜਵਾਬਦਾਰ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5-ਡੀ ਆਫ 1954। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਕਲਾਜ਼ 10-ਆਰਡਰ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ- ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ-ਕੀ ਅਪੀਲ ਝੂਠ ਹੈ-ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1897 ਦਾ 1)-ਸੈਕਸ਼ਨ 8-ਸੋਧ-ਅਰਥ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪੁਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ